

De stand van de maan op donderdag 20 augustus
& andere verhalen

De stand van de maan op
donderdag 20 augustus
& andere verhalen

Els Fiers

Uitgeverij De Donkere Voorspellingen

Schrijver: Els Fiers

Coverontwerp: Miss Chu

ISBN: 9789402171822

© 2018 Els Fiers

Alle personages, handelingen en plaatsen in dit verhaal zijn louter fictief en ontsproten aan de verbeelding van de auteur. Gelijkenissen met de werkelijkheid berusten uitsluitend op toeval.

Inhoud

Servetten skeletten – Zaza	7
Internetshoppen – Violet	80
Teleurstelling – Selma	102
Seksueel grensoverschrijdend gedrag – Daphne	108
Paniek – Tia	123
De stand van de maan op donderdag 20 augustus – Sneeuwte	141
De dood en de zee – Em	177
Hotel Heaven – Lu	188

Servetten skeletten – Zaza

‘Zaza, als Mefisto straks belt, wil je hem dan zeggen dat ik in een vergadering zit en niet gestoord wil worden?’

‘Geen probleem. Wie komt er langs?’

‘Niemand, maar dat is het net, ik wil doorwerken aan een project en dat lukt niet als ik met Mefisto moet telefoneren. Vraag of hij terugbelt. Of nee, zeg hem dat ik vanavond zelf bel.’

‘Goed hoor, al zal hij dat natuurlijk niet fijn vinden.’

Zaza sloot de deur van de ruimte waarin Dog aan de computer zat. Hij probeerde een foto te printen, maar de printer haperde telkens wanneer hij een tweede opdracht gaf. De eerste keer printte het toestel altijd feilloos, de tweede keer nooit.

‘Verdomme,’ vloekte Dog. Hij stond recht en zette de printer uit. Op zijn computer sloot hij het venster waarin de afbeelding stond die hij hebben wou en schakelde over naar het e-mailprogramma. Nadat hij gezien had dat er geen nieuwe mails waren toegekomen, ging hij weer naar de foto op het scherm. Weer zette hij de printer aan. ‘Druk af,’ beval hij en eindelijk begon het grote grijze apparaat te reutelen en te zoemen. Een seconde later lag een prent in de houder waarop een tiental mensen te zien waren die

met elkaar zaten te praten aan de rand van een groot openluchtwembad. Het water op de foto was lichtblauw met een groene tint, alsof er een laagje mos op de bodem stond. Achter een sierlijke witte balustrade rees een donkergroen bos van naaldbomen op. Tussen de dicht op elkaar groeiende bomen zat een pikdonkere doorgang die iets dreigends weerspiegelde. Hoewel het zwembad baadde in fel daglicht leek het alsof de foto 's nachts was genomen.

Wat een vreemd contrast, dacht Dog bij zichzelf. Maar zo subtiel. Ik zou wel eens willen weten wie de fotograaf is. 'Fotograaf?' schreef hij op de prent. Hij onderstreepte het woord. In het zwembad zagen de mannen en vrouwen er allemaal gezond en gelukkig uit. Niemand droeg een opzichtige bikini, geen enkele vrouw had abnormaal ronde borsten en geen enkele man was overdreven bruin of gespierd. Aan de rand van het zwembad, vlakbij de trappen die naar een grijze tegelvloer leidden, zat een dikke kerel met een magere te praten. Dog vond dit beeld een belichaming van harmonie en beschaving. Nergens botste hij op tekenen van agressie, domheid of pronkzucht. 'Paradijs,' schreef hij in de rechterbovenhoek van de prent. Hij nam een stukje tape en liep met het blad naar de muur. Daar hing hij het op, bovenaan, ongeveer op ooghoogte. Toen keerde hij terug naar zijn computer en opende het internetprogramma. 'Mens,' tikte hij in op Google. Buiten regende het zachtjes. De bladeren van de boom tegenover Dogs venster hadden een diepe okergele kleur. Nog even en er zouden alleen nog kale takken aan de boom staan. De wind joeg wat blaadjes door de lucht en Dog zag een paar kraaien in wilde banen boven de

daken vliegen. Zijn blik bleef rusten op een donkergele hazelaar in de voortuin van het huis waarin hij aan het werk was. In het binnenste van de struik waren de blaadjes nog groen. Hij bekeek de schakeringen van groen en geel naar oranje en droomde weg. De ruimte waarin hij aan het werk was, vervaagde en zijn blik keerde naar binnen. Toen keek hij weer naar het scherm waarop een lijst met links verschenen was. Niets, dacht Dog terwijl hij haastig verwijzingen overliep naar zinloze dingen als de oudste mens, de slimste mens, een link naar een maandblad voor mannen en een naar een artikel over herenkapsels. Geen enkel onderwerp was zinnig of bruikbaar en hij besloot dat het niet vanzelfsprekend zou worden om te bepalen wie of wat de huidige mens was.

Zaza kwam binnen zonder te kloppen. In haar hand had ze een map.

Dog keek verstoord. 'Kun je niet kloppen?' vroeg hij. 'Excuseer,' zei Zaza. Ze gooide de map op het bureau. 'Ik moet even een kleinigheid kwijt,' zei ze op besliste toon.

'Ja?' vroeg Dog, een beetje van zijn stuk gebracht.

'Je hebt me aangenomen omdat ik doctor in de kunstgeschiedenis ben. Het plan was dat we samen aan een project zouden werken dat internationale weerklank zou krijgen. Ik zou de research op mij nemen - en dat doe ik ook - en jij het creatieve gedeelte. Maar in werkelijkheid doe jij haast niks en gedraag je je alsof ik je secretaresse ben. Dat vind ik een beetje misplaatst. Dan had je beter een assistent kunnen nemen.'

Dog keek haar aan zonder een woord te zeggen. Zijn

gezicht zag er vreemd gespannen uit, alsof hij diep nadacht en tot een besluit probeerde te komen. Soms was Zaza bang dat hij in woede zou uitbarsten en een stoel stuk zou gooien tegen de vloer, maar tot nog toe was dat niet gebeurd.

‘Je hebt gelijk.’ zei hij eindelijk, ‘Ik vraag je inderdaad teveel om koffie en andere klusjes, maar dat komt omdat Tania vroeger ook al het secretaresseswerk op zich nam.’ ‘Tania?’

‘Dat was mijn assistente tot ze besloot voor iemand anders te gaan werken.’

‘Ik ben geen assistente,’ zei Zaza ferm. Ze negeerde Dogs verongelijkte toon. ‘Ik ben meer een soort...’ ze zocht naar een geschikte omschrijving... ‘partner. Het wordt tijd dat we een nieuwe assistent aanwerven.’

‘Inderdaad,’ zei Dog. ‘Maar ik ben wél de baas. Ik ben de scheppende kracht, de kunstenaar, degene die de zaak draaiende houdt en die de verantwoordelijkheid draagt.’ Zijn voorhoofd werd lichtrood. ‘En als ik vind dat ik niks hoeft te doen DAN IS DAT MIJN GOED RECHT.’ De laatste woorden sprak Dog nadrukkelijker uit dan strikt nodig. Hij zag dat Zaza een beetje bleker werd en dus hield hij zijn mond. Het was een fijne meid, hij wou haar niet intimideren met een donderstem, daarvoor was hij toch teveel een gentleman. Althans, dat dacht hij zelf. Hij Zelf.

‘Oké,’ zei Zaza, ‘maar ik vind niet dat ik jouw telefoontjes moet aannemen. Als Mefisto belt, zeg hem dan zelf dat je geen tijd hebt voor zijn geleuter.’ Ze liep de ruimte uit en liet de deur open.

‘Hij leutert niet, dat is het nu net. Hij is heel angstaanjagend.’ Dog wist dat Zaza hem niet kon horen, maar toch zei hij het. Toen nam hij de map. ‘Mens. Afbeeldingen Volume I’ stond erop. Terwijl hij het paradijs had geprint had Zaza een dikke stapel A4’tjes verzameld waarop allerlei voorstellingen van mannen en vrouwen stonden. Bovenaan lag de Venus van Botticelli, gevolgd door de David van Bernini. Dat beeldhouwwerk is tenminste realistischer, dacht Dog bij zichzelf. En hij lijkt behoorlijk kwaad, dat komt de geloofwaardigheid ten goede. Hij vond het wel fijn dat Zaza met afbeeldingen op de proppen kwam over het onderwerp waarover hij zich zonet had gebogen. ‘En dat zonder een woord,’ prevelde hij voor zich uit. In de map zaten De Kus van Rodin en De Kus van Klimt, waarin de vrouw helemaal leek te worden verdrukt door motiefjes en het atletische gestalte van de man.

Nee, dacht Dog, dat is het ook niet. De mens van vandaag is niet zo prinselijk of hoekig, de huidige mens is stadser en ronder. En hij heeft niet zulke grote handen.

Enigszins tot zijn verbazing had Zaza ook licht erotische prenten in de map gestoken. Een naakte man met een hangsnor, een gespierde onderbuik en een penis in slappe toestand lachte hem toe. Aan zo iemand had Dog zich niet verwacht.

‘Zaza! Kun je eens komen?’

‘Wat is er,’ zei Zaza terwijl ze haar haar met een elastiekje bijeen bond.

‘Wat is dit?’ Hij hield de foto van de naakte man omhoog.

‘Een goed voorbeeld van de nieuwe mens,’ antwoordde Zaza ernstig. ‘De nieuwe mens heeft geen last meer van

schaamte. Hij of zij - want ik neem aan dat we ook een vrouw zoeken - voelt zich goed in zijn naakte staat en hoeft ook niet steeds alles in verband te brengen met seks.' Ze keek enigszins triomfantelijk naar de man met de snor.

'Heb je er ook vrouwen bijgedaan?'

'Ja natuurlijk, blader maar verder. Je vindt ze na de naakten van Mapplethorpe.'

'Robert Mapplethorpe?'

'Inderdaad.'

'Vind je niet dat we ook afbeeldingen uit de film en de reclame moeten overwegen?' vroeg Dog terwijl hij verder bladerde.

'Ja, maar ik geef toch de voorkeur aan beeldende kunst.'

'Waarom vind je dat?' vroeg Dog, 'denk je niet dat film en reclame een realistischer beeld schetsen?'

'Nee dat vind ik echt niet,' antwoordde Zaza, 'ik geloof dat de mens een universeel gegeven is, zijn essentie verandert niet. En dat is toch waar de kunsten mee behept zijn. Bovendien vervult de mens in de reclame een functie - hij moet bijvoorbeeld shampoo of margarine verkopen - terwijl hij in de kunst helemaal vrij is.'

Dog vond een prent van een naakte vrouw met lang haar en volle borsten. Ze stond licht voorovergebogen en leunde met haar arm ergens tegenaan. Met haar andere hand steunde ze op haar heup. Aan de onderkant van haar venusheuvel kon je een getrimd streepje schaamhaar zien. Het model keek uit het beeld met een spijtige blik, alsof ze iets zag dat haar verdrietig stemde.

'Ik geloof ook niet zo in de reclamemens,' zei Dog die een tijdje naar de foto had zitten staren. 'De mannen en

vrouwen daar zijn te mooi, te jong, te slank, te normaal. De mens naar wie ik op zoek ben heeft gebreken. Hij heeft geen symmetrisch gezicht, en ook geen perfect lichaam. Hij mag zelfs een miskleun zijn, we kunnen veel meer leren van sukkels dan van geslaagde mensen. Succesvolle mensen inspireren mij niet. Sukkels daarentegen doen dat wel.' Hij nam de naaktfoto en hield hem voor zich.

'Van wie is dit?' vroeg hij.

'Weet ik niet.' Ze vond het vreemd dat Dog zo aandachtig keek naar een doodgewone naaktfoto. De vrouw uit de prent had inderdaad iets bijzonders - ze keek een beetje droevig, misschien was ze daarom zo sexy - maar toch vond ze de belangstelling van haar werkgever overdreven.

'Zal ik haar zoeken op het internet?'

Dog zweeg. Toen liep hij met de hangsnor en het droevige blootmodel naar de muur. Hij hing beide prenten op.

'Nee, reclame laten we nog even rusten. We zoeken een alternatieve vorm van schoonheid. Schone lelijkheid, expressie, energie.'

'Welja, daarom kies ik ook voor de kunst. Daar mag de mens voluit falen.' Zaza viste een afbeelding uit de map van 'Mens. Afbeeldingen Volume I' en toonde die aan Dog. Er stond een dikke, verveelde man op die op een grasmaaier zat. Op zijn hoofd had hij een driekleurig petje en in zijn hand een blikje cola. De man staarde zo wezenloos en leeg de wereld in dat je haast medelijden met hem kreeg. 'Wat vind je ervan?'

'Ach ja, Duane Hanson,' bromde Dog. 'Het beeld is eigenlijk uit brons gemaakt. Wat een intens oeuvre liet hij na. Wat een voortreffelijke representaties van zinloosheid en de afwezigheid van vreugde. Wat een wonderlijk

pessimistische spiegel hield hij zijn medemens voor. Ja hoor, deze man kan dienen. Maar ik vind hem erg Amerikaans, dik en conservatief. Voor de hedendaagse mens kijk ik toch uit naar een complexer beeld, een mooier iemand ook, ontroender. We moeten op zoek gaan naar de perfect imperfecte persoon.’ Toen wandelde Dog met de prent van de man op de grasmaaier naar de muur. Weer nam hij een stukje tape en bevestigde hij het A4’tje een halve meter onder de prent die hij het paradijs had genoemd.

‘Ziezo,’ zei Dog, ‘het is een begin.’

‘Waarom ben je eigenlijk kunstenaar geworden? En bijvoorbeeld geen schrijver of architecte’ vroeg Zaza plots. Opnieuw keek Dog haar aan met een wat kwadig gezicht. Hoe vreemd, dacht Zaza, hij lijkt kalm en beheerst maar toch heb ik het gevoel dat hij zo zou kunnen schreeuwen. Is het mogelijk dat hij alleen maar kwaad lijkt terwijl hij eigenlijk gewoon nadenkt? Of zet ik me schrap? Zaza deed alsof ze ook ergens over nadacht en hield hem nauwlettend in de gaten. Dog daarentegen pijnigde zijn hersenen. Nu hij met de vraag geconfronteerd werd wist hij het antwoord niet, en dat vond hij buitengewoon frustrerend.

‘Omdat ik daar de meeste rebellie vond,’ zei hij eindelijk. ‘In de beeldende kunst worden vernieuwende ideeën erg gewaardeerd. Breken met de traditie wordt er aangemoedigd, het is er de norm. Kunst veronderstelt dwarse mensen, kritische geesten en beelden die schokkend mogen zijn. Dat bevalt mij wel. En je hoeft er ook niet te kunnen spellen zoals in de literatuur, of na te

denken over de plaats van het venster in de keuken.’
‘Ik weet het niet hoor,’ zei Zaza toen, ‘maar op mij maak je niet zo’n rebelse indruk. Ik heb net het gevoel dat je een vrij meegaand type bent.’

Dog perste zijn lippen eventjes samen. Hij hield er niet van te worden geanalyseerd waar hij zelf bij zat.

‘En,’ zei hij, ‘ik kon goed tekenen, dat speelde ook mee.’ Zaza hoopte dat hij ook iets aan haar zou vragen over haar beroepskeuze, maar hij zweeg. Hij had een vel papier genomen en maakte een schets met een blauw vulpotlood. Het werd een academische tekening met mooie ronde lijnen en zacht beschaduwde volumes. Terwijl Dog tekende, nam Zaza plaats aan de andere computer die op de lange, in een L lopende werktafel stond. Ze wist niet dat hij een portret van haar aan het maken was, anders had ze zich wel anders neergezet, met een rechtere rug zodat ze slanker en fitter zou lijken. Maar Dog tekende haar zoals hij haar net nog had gezien, rechtopstaand, met haar haren bijeengebonden in een haastige staart. Zoals Dog haar schetste, leek ze nonchalanter dan ze was, meer als een meisje uit een Franse film. Hij zette haar wenkbrauwen wat aan en veerde toen recht. Met het blad in de hand liep hij naar de muur en bevestigde de schets naast de grasmaaierman. ‘Zo,’ zei hij, ‘de hedendaagse mens.’

Zaza keek op. ‘Ben ik dat?’

‘Jazeker. Wat vind je ervan? Treffend, niet?’

‘Het is heel mooi, werkelijk heel mooi,’ zei Zaza met een lichte blos. Ze meende het ook. Ze was verrast dat Dog een portret van haar had gemaakt. Binnenin glom ze van trots, al wilde ze dat niet laten merken.

‘Maar zei je niet dat je op zoek was naar iemand met gebreken? Een miskleun?’

‘Inderdaad. En toen dacht ik aan jou en werd alles plotseling zo klaar als een klontje.’ Dog grinnikte kort.

‘Ik snap het,’ mompelde Zaza. Ze schonk Dog een brede glimlach en nam ook een potlood. Hoewel ze niet over de vaardige hand van Dog beschikte, kon ze toch aardig haar mannetje staan. Ze tekende een realistisch ogend naakt met beginnende heupkwabben, een bescheiden buikje en een korte penis. Het haar schetste ze naar voren in een punt gekamd en aan het voorhoofd voegde ze diepe rimpels toe. De mond werd dun en streng, de ogen nadenkend en de kin vierkant, zodat het gezicht gezag uitstraalde. Onder de ogen trok ze dikke lijnen waardoor de man op het vel papier een vermoeid en zorgelijk uiterlijk kreeg. Toen de tekening ongeveer af was, zette ze heel veel streepjes op de armen, de benen en in de schaamstreek.

‘Waarom heb ik zoveel haar op mijn armen en benen en niet op mijn borst?’ vroeg Dog, die alles kon zien.

‘Omdat borsthaar niet goed past bij de actuele mens,’ antwoordde Zaza snel.

‘Dat is volstrekt onwaar. Borsthaar heeft niets met Zeitgeist te maken, je laat je teveel leiden door de commercie die haarloze mannen verkiest.’

‘Uh uh,’ zei Zaza terwijl ze de tekening ook aan de muur hing. Ze had niet het idee dat Dog veel borsthaar had. Hij leek haar eerder iemand met een naakte bast, maar daar kon ze natuurlijk volkomen fout in zijn.

‘Hoe lang moet de nieuwe mens eigenlijk meegaan? Voor eeuwig?’

‘Tja dat weet je van tevoren nooit. We vormen een beeld van de huidige mens, man of vrouw, die leeft in een door ons geconcipeerde wereld. Het is niet omdat ik dat een keer gedaan heb dat die schepping onveranderd kan blijven voortbestaan. Scheppen is een taak die alle dagen inzet vraagt. Het werk is nooit af, het vraagt een continu herkneden, herbepalen, corrigeren en schrappen. Het i...’

‘Bzz, bzz,’ de mobiel van Dog maakte een laag, snorrend geluid.

‘Hallo?’

Zaza kon niet verstaan wat er aan de andere kant van de lijn werd gezegd. Dog keek naar haar en rolde met zijn ogen, ze mocht aannemen dat het Mefisto was.

‘Ja, maar waarom?’ vroeg Dog met een pijnlijke grimas op zijn gezicht.

Aan de andere kant van de lijn werd iets uitgelegd.

‘Geen probleem, dan passen we dat er wel in,’ vervolgde hij.

‘Nee, nee, het is geen probleem.’ Hij greep naar zijn keel, stak zijn tong uit naar Zaza en deed alsof hij misselijk werd.

‘Hoezo niet? Wat zeg je? Dat zag er toch goed uit?’ Er volgden geen gekke gezichten meer.

‘Kan ik iemand bellen? Niet?’ Weer luisterde hij.

‘Nee zeg, dat doe ik toch echt liever zelf.’

Er volgde een gespannen stilte.

‘Oké, zal ik doen. Jaaa, jaaa, goed hoor, bedankt.’ Met een nijdig gebaar tikte hij op het afsluitsymbooltje van zijn smartphone.

‘Verbinding verbroken,’ verscheen er op het scherm naast

het fotootje van Mefisto.

‘Slecht nieuws?’ vroeg Zaza.

‘Zeg dat wel,’ zei Dog. ‘De gesprekken met het MoCMA verlopen stroef. De grote tentoonstelling die we daar over twee jaar doen, staat plots op de helling. Mefisto zegt dat de hoofdcurator van de afdeling hedendaagse kunst, een zekere Ezra, niet gelooft in een nieuw scheppingsverhaal. Hij vindt het idee goed maar hij vreest dat de installaties en sculpturen niet zullen kunnen overtuigen. Volgens Mefisto houdt hij er een agenda op na en wil hij iemand anders voorrang geven. Hij ziet die Ezra binnen twee weken op een vergadering, dan kan hij het opnieuw bespreken.’

‘Hoezo? Die tentoonstelling lag toch vast?’

‘Ja maar het MoCMA heeft intussen een nieuw afdelingshoofd en de afspraak was gemaakt met de grote baas. Kennelijk moet hij die Ezra een zekere vrijheid geven.’

‘Dan ga je toch gewoon naar de grote baas?’

‘Zal ik doen, maar eerst moet ik een paar zaken op een rijtje zetten.’

Dog zuchtte diep. Hij vertrouwde Mefisto niet, maar hij had zich in het verleden al vaker nuttig gemaakt en in zakelijke afwikkelingen was hij best goed. Mefisto kende een heleboel mensen in de kunstwereld en hij bracht een aanzienlijk deel van het geld aan. Zonder Mefisto zou het werk van Dog veel minder succesvol zijn. Dog beseftte heel goed dat hij net zo goed een obscuriteit kon zijn, een amateur, een garageknutselaar met een doodgewone job voor overdag. Zonder Mefisto zou hij zijn missie als kunstenaar veel minder hebben kunnen waarmaken. Niet

alleen omdat hij zelf niet zo goed was in het regelen van afspraken, maar ook omdat hij minder zou worden uitgedaagd, minder kwaad zou zijn, minder de noodzaak zou voelen om te scheppen tegenover iemand die het andere deed. Destructie. Ontmoediging. Verveling en verval. Dog mocht Mefisto niet laten winnen, daarom schiep hij. Maar de strijd was zwaar. De schepping van de nieuwe mens leek hem plots veel minder noodzakelijk. Bezorgd keek hij naar Zaza die nog steeds op dezelfde plaats stond.

‘Ik ga even een sigaret roken,’ zei hij.

‘Je was toch gestopt?’ vroeg Zaza, maar hij hoorde haar al niet meer.

Op het bureau lag de map ‘Mens. Afbeeldingen Volume I’ open op een zwart-witfoto van Mapplethorpe uit 1982. Een donkere en een lichte man omhelsden elkaar teder en zonder schroom, hun hoofden diep in elkaars halzen gebogen. Zaza had de foto geselecteerd omdat ze geloofde dat de huidige mens liefdevol en autonoom kon zijn, in staat om zelf te beslissen wie hij beminde, en bij machte dat te doen zonder terughoudendheid of angst. Ze vond dat kiezen voor liefde gelijk stond aan kiezen voor leven en voor haar was dat misschien wel de grondslag van het project waaraan ze nog maar sinds kort deelnam. Maar ze twijfelde. Misschien hoopte ze dat de mens die ze samen met Dog wilde maken vrij was, terwijl de werkelijkheid anders was. Ze keek naar de muur die fungeerde als moodboard en besloot er de omhelzing van Mapplethorpe bij te hangen. Strikt genomen was dat niet haar taak maar ze kon het niet laten. Uit het overzicht dat de komende

dagen zou ontstaan, zou Dog een beeld moeten distilleren dat aanvaardbaar, inspirerend en vernieuwend was. Maar het waren moeilijke tijden voor een dergelijke klus. De mens was tot een wrang thema verworden. Althans, zo dacht Zaza erover. Ze was wel zo wijs haar mening voor zich te houden, maar in stilte vond ze de mens zoals die op straat liep egoïstisch, vernielzuchtig, chaotisch en lomp. Ze had het gevoel dat er slechts wolven en schapen waren en dat het voor de meesten zaak was zo snel mogelijk tot de klasse van de roofdieren toe te treden. Desondanks geloofde ze vurig in schoonheid en in de verbindende kracht ervan. Maar net daarom behoorde ze tot een minderheid die doorgaans gek werd na een leven vol overbodige conflicten met mensen die er niet toe doen. Ze hoopte dat ze deze job nog lang kon houden. Als Dog haar iets meer als zijn gelijke behandelde, kon er wat haar betrof weinig stuk. Ze liep naar de keuken en haalde een blikje cola uit de koelkast. Terwijl ze er gulzig van dronk, hoorde ze Dog de trap op komen. Hij liep door de kantooruimte naar zijn bureau en ging zitten. Hij tikte opnieuw een term in en kwam uit bij een scherm vol afbeeldingen. Hij klikte en zocht, en met zijn neus vlakbij het computerscherm produceerde hij allerlei vreemde geluiden en woorden. ‘Hhzz, rzzz, tsjak, haaiejeeka, yishu, yuzu, ...’ De woorden wisselde hij af met vreemde klanken uit zijn keel. Inmiddels was hij bij afbeeldingen uit de Japanse anime beland. Na veelvuldig rochelen en zuchten vond hij wat hij zocht: een tekening van een man zonder hoofd. Op zijn rug stonden kleurige bloemen getatoeëerd, en de blaadjes ervan waren op surrealistische wijze op de grond naast zijn hoofd

gevallen. Hij bromde wat tegen de haperende printer en na wat aandringen kwam er een kleurig A4'tje uit het toestel. Terwijl hij het beeld aan de muur bevestigde, kwam Zaza binnen.

'Tatoeages?' vroeg ze.

'Daar gaat het niet om,' zei Dog. 'Deze figuur mist zijn hoofd en de versiering op zijn lichaam blijkt ook nog te verwelken. Ik weet niet juist waarom, maar het hele concept bevalt me. Ik denk dat ik voor de nieuwe mens op zoek ben naar een gepijnigd maar ook een magisch iets.'

'Een eenhoorn?' vroeg Zaza maar ze kreeg onmiddellijk spijt.

'Neem de Adam van Van Eyck, die ziet er ook niet blij uit. Om nog maar te zwijgen van Eva. De twee figuren dragen een leed dat bijna onnoembaar is, dat kan je zo zien. En terecht, want door hun toedoen kon de mens niet langer in het paradijs leven.' Zonder het te weten sprak Dog tegen Zaza in een onbegrijpelijke taal.

'Wàt zeg je?' vroeg Zaza verwonderd. Ze staarde hem aan.

'Maar toch is de Adam van Van Eyck een beeldschone man,' vervolgde hij in correct Nederlands. 'Zelfs naar hedendaagse maatstaven is hij knap. Hij heeft een gloedvolle blik, mooi haar en een sexy uitstraling, zelfs voor iemand uit de vijftiende eeuw. Mijn mens moet dat ook zijn: sexy, gepijnigd en mooi. Wie voldoet volgens jou aan die omschrijving?'

Zaza dacht na.

'Ryan Goslin?'

'Hm, vind je hem sexy?'

'Nogal, hij heeft een leuke lach.'